

Arrest

nr. 94 174 van 20 december 2012
in de zaak RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 augustus 2012 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 28 september 2012 met refertenummers X en X.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 22 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 november 2011 diende eerste verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer.

1.2. Op 31 januari 2012 werd zij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 13 januari 2012 diende derde verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van eerste verzoekende partij.

1.4. Derde verzoekende partij werd op 26 juli 2012 in het bezit gesteld van een F-kaart

1.5. Op 30 augustus 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding t.a.v. eerste en tweede verzoekende partij een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: T., D. A. (...), Nationaliteit :Nederland, Geboortedatum : 25.08.1989, Geboorteplaats: Hohoe, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

+ minderjarige dochter: K., D. P. O. O. (...) geboren op 15.06.2011 (RR : (...))

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer op 08/11/2011, en verkreeg de E-kaart op 31/01/2012. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 28/06/2012 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 05/07/2012.

Zij legde aansluitend een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB sinds 02/02/2012 voor, bewijzen van sollicitaties, een attest van het OCMW Lommel dd.10/07/2012 waaruit blijkt dat zij leefloon geniet, bewijs van interim tewerkstelling van de partner en een nieuw deeltijds arbeidscontract voor de partner sinds 09/07/2012.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 29/02/2012 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980.

Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Voor de maanden maart-april 2012 betrof dit een volledig leefloon in derde categorie als samenwonende met gezinslast. Sinds mei. ontvangt zij nog steeds een aanvullend leefloon. Ondanks de tewerkstelling van de partner beschikt zij aldus niet over voldoende bestaansmiddelen en is zij genoodzaakt zich verder te wenden tot het OCMW. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zónder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter nog gedeeltelijk ter beschikking, gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

1.6. Op 30 augustus 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding t.a.v. derde verzoekende partij een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54

gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging .en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: K., O. (...), Nationaliteit: Nigeria, Geboortedatum : 14.06.1986, Geboorteplaats: Efandio, Identificatienummer in het Rijksregister (...), Verblijvende te: (...) Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een Burger van de Unie, zijnde zijn partner T., D. A. (...) (NN: (...)) in op 13/01/2012. Op 26/07/2012 werd hij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 30/08/2012 werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de partner T., D. A. (...) waarbij betrokkene zich had gevoegd.

Bovendien blijkt de partner uit het Rijk te zijn vertrokken op 22/08/2012 met bestemming Nederland.

Overeenkomstig artikel 42 quater §1, 1° en 2° van de wet van 15/12/1980 wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van meneer.

Gezien de korte duur van het verblijf van meneer in België is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn terug te keren naar eigen land of zich te vestigen in een andere lidstaat waar de partner zelf aan de voorwaarden voldoet, onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42quater §1, 3° lid van de wet van 15/12/1980.”

2. Over de rechtspleging

Eerste verzoekende partij (hierna verzoekster) en derde verzoekende partij (hierna verzoeker), die echtgenoten zijn, hebben ieder bij afzonderlijk verzoekschrift (respectievelijk rolnr. 109 743 en 109 708) de schorsing en vernietiging gevraagd van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 30 augustus 2012 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten die hen aanbelangt. Daar de beslissing die genomen werd ten aanzien van verzoeker steunt op de beslissing die genomen werd ten aanzien van verzoekster en beide verzoekschriften nagenoeg identiek zijn, is het in het belang van een goede rechtsbedeling, aangewezen beide beroepen samen te behandelen en te berechten (cf. RvS 6 februari 2002, nr. 103.252; RvS 23 juni 2008, nr. 184.460).

Uit het verzoekschrift met rolnr. 109 743 blijkt dat de tweede verzoekende partij minderjarig is, wat ook blijkt uit de bestreden beslissing. Zij beschikt gezien haar leeftijd niet over de vereiste bekwaamheid om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het, in eigen naam, wordt ingediend door de tweede verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

Het beroep met als rolnr. 109 743 wordt derhalve enkel onderzocht voor zover het werd ingediend door eerste verzoekende partij (verzoekster).

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoekers beroepen zich in wat als een eerste middel kan worden beschouwd op de schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij betogen als volgt:

“Artikel 50 §2 4° van het KB 08.10.1981 stelt het volgende:

40 burger van de Unie bedoeld in artikel 40; § 4, eerste lid, 2° van de wet :

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en

b) een ziektekostenverzekering;

De Hof van Justitie heeft in haar arrest tegen België van 23 maart 2006 duidelijk gesteld dat overeenkomstig Richtlijn 2004/38, het gemeenschapsrecht geen enkele vereiste kan stellen met betrekking tot de herkomst van deze bestaansmiddelen.

Met betrekking tot de bestaansmiddelen bepaalt artikel 8 lid 4 van diezelfde Richtlijn dat de lidstaten van niet het bedrag van de bestaansmiddelen mogen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar

rekening moeten houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Dit bedrag mag in geen geval hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale sociale zekerheidspensioen van het gastland. Bovendien mag op grond van artikel 14 lid 3 van voormelde Richtlijn, mag een beroep op het sociale bijstandstelsel van het gastland, niet automatisch leiden tot een verwijderingsmaatregel. Het gastland moet in die omstandigheden onderzoeken of het om een tijdelijk probleem gaat, nazien of het om een onredelijke belasting is voor de sociale bijstandstelsel en of tot een verwijdering kan overgaan. Een en ander betekent voor het gastland dat ze rekening dienen te houden met de concrete persoonlijke situatie van de betrokkene.

In casu, de partner van verzoeker vaste betrekking heeft gehad en een vaste maandloon hetgeen tot verwerende partij niet wordt betwist.

Dat het dan ook niet strookt met de redelijkheid om verzoekster (verzoeker) een bevel toe te kennen om het land te verlaten, terwijl daarentegen met zekerheid kan worden gesteld dat verzoekster (de partner van verzoeker) op het moment van de aanvraag voldoet aan alle voorwaarden van de geldende wetgeving.

Dat in casu verwerende partij daar geenszins mee rekening houdt, en zomaar verzoekster (verzoeker en diens partner) een bevel toekent om het land te verlaten.

Dat de partner van verzoeker tijdelijk onvrijwillig werkloos is geworden.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, die ook gelden ten aanzien van de verwerende partij, behelzen onder meer het recht op rechtszekerheid. Het recht op rechtszekerheid houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van de overheid, waaruit volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (zie o.m.: Cass. 27 maart 1992, Arr. Cass. 1991-92, p. 727).

Dat het middel aldus gegrond is."

3.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349

3.3. De eerste bestreden beslissing, waarop de tweede bestreden beslissing steunt, werd genomen in toepassing van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet).

Artikel 42 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40 §4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 28 juni 2012 de burgemeester van Lommel aanschreef met de vraag verzoekster *“te vragen welke activiteiten zij heden heeft.”* Verwerende partij wees er hierbij op dat *“Overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 [...] de minister of zijn gemachtigde immers zo nodig [kan] controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”* en vervolgde haar brief *“Naar gelang de huidige activiteit dienen er recente bewijzen voorgelegd te worden.”* Hierbij specificeerde de verwerende partij per categorie (werknemer, zelfstandige, werkzoekende, student, beschikker van voldoende bestaansmiddelen) welke documenten zij wenste neergelegd te zien. Tevens wordt in deze brief gesteld: *“Gelieve betrokkene te verzoeken om, binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 1 maand), alle nodige bewijsstukken voor te leggen.”*

Deze brief werd blijkens het administratief dossier op 5 juli 2012 betekend aan verzoekster.

Tevens blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoekster op 10 juli 2012 (via de stad Lommel) de volgende documenten overmaakte aan de verwerende partij: een inschrijving van verzoekster bij de VDAB als werkzoekende sinds 2 februari 2012, stereotiepe mailberichten m.b.t. sollicitaties van verzoekster in de maanden maart, april en juni 2012, een attest uitgaande van het OCMW van Lommel van 10 juli 2012 aangaande het leefloon dat aan verzoekster werd uitbetaald in de maanden maart tot juni 2012, bewijzen van interim tewerkstelling van verzoeker in de maanden april, mei en juni 2012 en een deeltijdse arbeidsovereenkomst van verzoeker gesloten op 9 juli 2012. Eveneens bevindt zich in het administratief dossier informatie verkregen van de Kruispuntbank van sociale zekerheid, waaruit blijkt dat verzoekster van 1 maart 2012 tot eind april 2012 een leefloon ontving van telkens 1047,47 euro en van 1 mei 2012 tot eind juli 2012 een leefloon ontving van respectievelijk 820,66 euro, 603,64 euro en 603,64 euro.

3.5. De verwerende partij maakt in de eerste bestreden beslissing waarop de tweede bestreden beslissing steunt, de volgende vaststellingen:

- a) verzoekster is niet meer tewerkgesteld sedert 29 februari 2012;
- b) de periode van zes maanden gedurende dewelke verzoekster mogelijk nog als werknemer kan worden beschouwd, zoals bedoeld in artikel 42 bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet is ruimschoots verstreken zodat verzoekster niet meer als werkneemster kan beschouwd worden;
- c) verzoekster voldoet niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende in de zin van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet;
- d) verzoekster dient heden te worden beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België;
- e) de bestaansmiddelen worden gedeeltelijk ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij concludeert op basis van voormelde vaststellingen: *“Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”*

3.6. Verzoekers bevestigen expliciet in hun verzoekschrift de in punt 3.5 a) vermelde vaststelling. Aangaande de vaststelling vermeld in punt 3.5. b) stellen verzoekers in de rubriek *“Uiteenzetting van de feiten”* van hun verzoekschriften het volgende: *“De verwerende partij (is) een verkeerde redenering toegedaan; zijnde dat verzoekster (de partner van verzoeker) conform artikel 42 bis, §2, 3° nog 6 maanden vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden (nl.29.02.2011) als werknemer kan worden beschouwd. De verwerende partij meent ten onrechte dat deze zes maanden al geruim overschreden zijn edoch houdt zij geen rekening met de partner van verzoekster (verzoeker) die binnen de 6 maanden weldegelijk interim tewerkgesteld was en sedert 09.07.2012 een nieuw deeltijds contract kon voorleggen. In die tijd is echter de zes maanden nog niet overschreden. Verzoekster (de partner van verzoeker) is voor het laatst onvrijwillig werkloos geworden op datum 29.02.2012 en is dan ook normaal dat deze laatste datum dient te worden gehanteerd als basis voor berekening van 6 maanden.”* De Raad ziet niet in hoe een interim tewerkstelling van verzoeker de vaststelling vermeld in punt 3.6.b) kan onderuit halen die betrekking heeft op verzoekster in haar hoedanigheid van EU-burger. Verzoekster kan voorts slechts genieten van het statuut van werkneemster indien ze de in artikel 42 bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden vervult. Te dezen dient te worden vastgesteld dat verzoekers wel poneren doch niet aantonen dat verzoekster onvrijwillig werkloos is geworden. Alleszins volgt uit de redactie van artikel 42 bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet dat de periode van zes

maanden gedurende dewelke het statuut van werknemer kan behouden blijven, ingaat vanaf de inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening, wat in casu gebeurd is op 29 februari 2012. Op 30 augustus 2012 was derhalve de in artikel 42 bis, §2, 3° bedoelde periode van zes maanden verstreken. De gedane vaststelling bedoeld in punt 3.5. b) blijft derhalve overeind.

3.7. Waar verzoekers aangaande de vaststelling vermeld in punt 3.5. c) onder de “*rubriek uiteenzetting van de feiten*” opwerpen dat “*gelet op de diverse werken die verzoekster en de partner van verzoekster alvast heeft gerealiseerd, blijkt duidelijk dat ze reële kans hebben op verdere tewerkstelling zodat deze beperkte tewerkstelling kan uitgebouwd worden tot een volwaardige tewerkstelling*” en “*verzoekster (de partner van verzoeker) is actief op zoek naar werk*”, dient de Raad op te merken dat verzoekers eraan voorbijgaan dat de vaststelling gedaan in de eerste bestreden beslissing bedoeld in punt 3.5. c) enkel verzoekster betreft in haar hoedanigheid van EU-burger en de interimactiviteiten van verzoeker geen invloed hebben op de vaststelling in de eerste bestreden beslissing aangaande de hoedanigheid van verzoekster als werkzoekende. Voorts kunnen ze met hun bloot betoog aangaande de wijze waarop ze hun toekomst zien en hun betoog dat betrekking heeft op het verleden de vaststelling vermeld in punt 3.5. c) niet onderuit halen. In het bijzonder brengen verzoekers niet in tegen volgende vaststelling in de eerste bestreden beslissing: “*Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.*”

De gedane vaststelling bedoeld in punt 3.5. c) blijft derhalve overeind

3.8. Aangaande de vaststellingen vermeld in punt 3.5. d) en e) dient de Raad op te merken dat middelen die ter beschikking gesteld worden van het OCMW, geen middelen zijn die vallen onder de noemer bestaansmiddelen die een burger van de Unie daadwerkelijk verkrijgt via een derde. Voor wat betreft de inkomsten uit interimarbeid van verzoeker: zij kunnen beschouwd worden als inkomsten van een derde waarvan verzoekster kan genieten, en dit wordt ook niet ontkend door de eerste bestreden beslissing, doch verzoekers tonen niet aan dat verzoekster enkel op basis van de bedragen die gewonnen worden uit deze interimarbeid beschikt over voldoende middelen van bestaan om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, zoals bedoeld in artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet. Dat dit niet het geval is blijkt uit het feit dat verzoekster van 1 mei 2012 tot eind juli 2012 een aanvullend leefloon ontving van het OCMW van respectievelijk 820,66 euro, 603,64 euro en 603,64 euro. De eerste bestreden beslissing stelt derhalve terecht “*Ondanks de tewerkstelling van de partner beschikt zij aldus niet over voldoende bestaansmiddelen en is zij genooddaakt zich verder te wenden tot het OCMW. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zónder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter nog gedeeltelijk ter beschikking, gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).*”

3.9. Verzoekers gaan ten slotte nog in op de in de eerste bestreden beslissing gedane conclusie dat verzoekster een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Zij verwijzen hierbij naar bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: Burgerschapsrichtlijn). Richtlijnen hebben een rechtstreekse werking wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn. Het gaat om een verticale rechtstreekse werking die alleen geldt indien de lidstaten de richtlijn niet of niet correct hebben omgezet binnen de vastgestelde termijn. In casu werd de Burgerschapsrichtlijn omgezet in Belgische wetgeving door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan de door hen aangehaalde bepalingen niet of niet correct werden omgezet in de Vreemdelingenwet. Zij kunnen zich derhalve niet dienstig rechtstreeks beroepen op de schending van de aangehaalde bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn. De Raad merkt hierbij nog op dat artikel 14, derde lid van de Burgerschapsrichtlijn niet bepaalt wat verzoekers er allemaal in lijken te lezen. Verder gaan verzoekers eraan voorbij dat de eerste bestreden beslissing op een uitdrukkelijke en correcte wijze stelt dat aangezien de bestaansmiddelen gedeeltelijk ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid, dit niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voldoet derhalve niet aan de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Derhalve is verzoekster geen in artikel 40, §4, eerste lid, 2° bedoeld geval en is de zinsnede in de eerste bestreden beslissing dat zij een “*onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel*” in het licht van de toepassing van artikel 42 bis, §1 van de Vreemdelingenwet een overtollig motief, waarbij verzoekers’ kritiek hierop geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing of de tweede bestreden

beslissing die erop steunt. Ten overvloede kan de Raad nog opmerken dat verzoekers' beweringen inzake hun toestand in het verleden, namelijk *"de partner van verzoeker (heeft) een vaste betrekking gehad en een vast maandloon"*, die van toepassing was *"op het moment van de aanvraag"* en *"er kan met zekerheid gesteld worden dat verzoekster op het moment van de aanvraag voldoet aan alle voorwaarden van de geldende wetgeving"* niet aantonen dat het kennelijk onredelijk is om op basis van de in de eerste bestreden beslissing gedane vaststellingen, namelijk verzoekster heeft sedert de uitreiking van haar E-kaart slechts 1 maand gewerkt, zij blijkt gelet op de periode van haar werkloosheid geen reële kans op tewerkstelling te hebben, zij geniet vanaf 1 maart 2012 van een leefloon en sedert mei 2012 van een gedeeltelijk leefloon, een einde te stellen aan het verblijf en een verwijderingsmaatregel te treffen.

3.10. De Raad kan te dezen geen rekening houden met het stuk dat hem per brief van 9 oktober 2012 verstuurd werd. De niet-gedateerde arbeidsovereenkomst van verzoekster die zij *"recentelijk ondertekende"* betreft gelet op voormelde verklaring immers een stuk dat dateert van na het treffen van de eerste bestreden waarvan de verwerende partij niet op de hoogte kon zijn op het ogenblik dat zij de eerste bestreden beslissing trof, minstens wordt niet aangetoond dat het anders zou zijn. Dit laat onverlet de mogelijkheid voor verzoekers om op opnieuw een aanvraag in te dienen tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving indien zij menen aan de gestelde voorwaarden te voldoen.

3.11. De in de eerste bestreden beslissing gedane vaststellingen, waarop de tweede bestreden beslissing steunt, blijven overeind staan. De Raad stelt nog vast dat verzoekers de in de tweede bestreden beslissing gedane specifieke vaststellingen aangaande verzoeker niet betwisten, waardoor zij ook overeind blijven.

Het eerste middel is derhalve ongegrond.

3.12. In wat als een tweede middel kan beschouwd worden, werpen verzoekers de schending op van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht.

Zij betogen als volgt:

"De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36f noot LAMBRECHTS, W.)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met Inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St. THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

3. Aangaande het verzoek tot schorsing

Dat verzoekster bij toepassing van artikel 39/82 van de vreemdelingenwet de schorsing vordert van de bestreden beslissing.

Dat de dadelijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoekster een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel zal berokkenen.

Dat de illegale toestand die een inherent gevolg is van de negatieve beslissing een voor verzoekster moeilijk te herstellen nadeel vormt.

Dat in afwachting van een uitspraak omtrent het annulatieberoep de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dan ook dient opgeschort te worden gezien de nefaste gevolgen die de uitvoering zal hebben ten aanzien van verzoeker."

3.13. Waar verzoekers zich beroepen op de schending van de motiveringsplicht, merkt de Raad op dat zij nalaten in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen dit beginsel schenden, waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers zich in de uiteenzetting van het tweede middel uitsluitend beperken tot een louter theoretische uiteenzetting omtrent de zorgvuldigheidsplicht. Evenwel toont een dergelijke louter theoretische uiteenzetting, zonder deze te concretiseren en te betrekken op de motieven van de bestreden beslissingen, geen schending aan van de zorgvuldigheidsverplichting. Ten overvloede kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is, in zoverre onvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden de vorderingen tot schorsing, als accessorium van de beroepen tot nietigverklaring, samen met de beroepen tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA